

Prelatovo pismo (srpanj 2009)

Svećenički rad neodvojiv je od poziva na svetost i apostolat koji duboko prožimaju život vjernika laika i ne ostaju samo na pukim riječima. Svećenik je taj koji naviješta Riječ Božju svetim autoritetom. Samo svećenik može udijeliti Božje oproštenje u sakramentu Pokore i voditi duše poput dobrog pastira putovima koji vode do vječnoga života.

10.07.2009.

Predragi moji, neka mi Isus čuva
kćeri i sinove!

Uz nedavni spomendan sv. Josemaríe
moje srce i um upravljaju se k našem
Ocu, i želim se učestalo i više utjecati
njegovu zagovoru. Razmatrajući
njegov lik, kao svećenika, njegov
velikodušni odgovor onomu što mu
je Gospodin pokazao 2. listopada
1928. godine, otkrivamo, još jednom,
veliku učinkovitost svetoga
svećenika. Koliko li nam je puta
govorio da se svećenici ne spašavaju
sami, nego uvijek uz mnoštvo duša!
Odatle i potreba da kršćani mole,
neumorno, za svetost Kristovih
službenika - svećenika, kako bi se oni
u potpunosti posvetili poslanju koje
su primili i bili vjerni svome
poslanju, otvarajući mnoštvu put u
Nebo.

Ovakva mi razmišljanja često dolaze
na pamet tijekom ovih prvih
nekoliko tjedana Svećeničke godine,

koju je proglasio Papa 19. prošlog mjeseca, na svetkovinu Presvetog Srca Isusova. Rimski Prvosvećenik rekao je u svojoj propovijedi: „ (...) **iako je istina da je Isusov poziv: 'ostanite u mojoj ljubavi' (Iv 15, 9) upućen svakoj krštenoj osobi... taj poziv odjekuje još jače u nama koji smo svećenici, pogotovo sada uoči svečanog proglašenja Svećeničke gđine, koje sam htio da se slavi na 150. godišnjicu smrti Svetoga Župnika Arškog.**“[1]

Sveti Ivan Marija Vianney zaštitnik je i uzor svetih službenika radi svoje neizmjerne ljubavi prema Bogu i svog žara za spasenje duša. Svjedočio sam ljubavi koju je očitovao naš Otac kada je jednom prilikom došao u Ars odati mu počast, kako bi mu preporučio svetost svećenika i odnose Opusa Dei s dijacezanskim biskupima. Zamolimo ga to isto svi mi idućih mjeseci.

Katekizam Katoličke crkve „čuva“ riječi Svetoga Župnika Arškog kojeg je Benedikt XVI. citirao ovih dana: "Svećeništvo je ljubav Isusova srca."[2] Koja li se velika istina skriva u tim riječima! I Papa uzvikuje: **"Kako je moguće ne prisjetiti se, puni osjećaja, da je dar naše svećeničke službe potekao izravno iz ovoga Srca? Kako možemo zaboraviti da smo mi prezbiteri posvećeni kako bismo služili, ponizno i s autoritetom, općem svećeništvu vjernika? Naše poslanje je neophodno Crkvi i svijetu, a to zahtijeva potpunu vjernost Kristu i neprekidno jedinstvo s Njim."**[3]

Poziv na svećeništvo poseban je dar Boga čovječanstvu, kako bi dozreli plodovi Spasenja u dušama svih vremena i u svim mjestima. Naš Otac je, kao što je i logično, to iznimno cijenio. Izraz: *Josemaría, svećenik*, poprimao je na njegovim ustima i u

njegovu peru poseban ton.

"Svećeništvo je ono najveće na svijetu",govorio je.***"Samo nam je dovoljno razmišljati o tom čudu da činimo da Isus silazi svakoga dana na zemlju. Naša Majka na nebu, koliko je trebamo ljubiti: od nje je veći samo Bog!, učinila je da se Bog spusti samo jednom: Fiat mihi secundum verbum tuum!"(Lk1, 38)."***[4]

U isto vrijeme, kao što je i očigledno (također i za specifično poslanje Opusa Dei) naš Utemeljitelj cijenio je, neizmjereno, kršćanski poziv vjernika laika: nije uzalud Gospodin njega izabrao kako bi u svijetu otvorio put Djela: " (...) *put posvećivanja u svakodnevnom radu i u ispunjavanju kršćanskih dužnosti.*"[5] Već '30-ih godina prošlog stoljeća, kad se jedva spominjao univerzalni poziv na svetost i apostolat (to je bilo nešto nepoznato), Sveti Josemaría ukazivao je na dostojanstvo kršćanskog poziva

onima koji su bili bliski njegovu svećeničkom radu i pomagao im u otkrivanju duhovnih bogatstava skrivenih u krštenju; između ostalog, da svi kršćani, muškarci i žene, sudjeluju u jedinom Kristovu svećeništvu, da svi imaju svećeničku dušu; i da zbog toga svim svojim silama trebaju težiti svetosti (isto kao i svećenici) te gajiti u svojim srcima žar za spasenjem duša.

To je bio neprestani refren, uvijek s novim tonovima zaljubljene duše, do kraja njegova života. Istoga dana kada je otišao u nebo, na druženju sa svojim kćerima, vratio se na ovu temu kako bi potvrdio: "***Vi imate svećeničku dušu, kažem vam kao i svaki put kad ovamo dođem. Vaša braća laici također imaju svećeničku dušu. Možete i trebate pomagati tom svećeničkom dušom; i milošću Božjom i ministerijalnim svećeništvom u nama, svećenicima Djela, radimo učinkovito.***"[6]

U svojim pisanim djelima i tijekom susreta s vjernicima različitih zemalja, sveti Josemaría iznosio je taj nauk služeći se konkretnim primjerima koji su poticali da se primijeni u stvarnost opće svećeništvo. Na primjer, odgovarajući na pitanje postavljeno na tu temu 1970. godine, objasnio je: ***"Svi imamo udjela u Kristovu svećeništvu. I ne učim vas ništa novo, jer to isto piše sveti Petar (usp. 1 Pt 2,9). Svi imate stvarno svećeništvo. Ja, uz to, jer sam svećenik, imam ministerijalno svećeništvo. I to stvarno svećeništvo čini nas svetim narodom, odabranim narodom, Božjim narodom. Jeste li razumjeli? Ako si ti iz Božjeg naroda i iz svetog puka koji je On izabrao, trebaš braniti prava Boga i prava ljudskih stvorenja. Biti dobar prema svima; kada radiš nešto što ti nije milo, to činiš iz ljubavi, iz ljubavi prema Isusu***

Kristu, jer je to njegova volja. I to činiš misleći također na čitavo čovječanstvo. Ovo je nekoliko posljedica stvarnog svećeništva o kojem govori sveti Petar."[7]

II. Vatikanski koncil, govoreći o odnosu između ministerijalnog svećeništva i općeg svećeništva vjernika, potvrđuje: "No premda se zajedničko svećeništvo vjernika i ministerijalno ili hijerarhijsko svećeništvo razlikuju ne samo po stupnju nego i po bîti, ipak su usmjereni jedno prema drugomu; jedno i drugo, naime, imaju na svoj poseban način udjela u jednom Kristovu svećeništvu. Svetom vlašću koju ima ministerijalni svećenik odgaja i vodi svećenički narod, vrši euharistijsku žrtvu u Kristovoj osobi te je u ime svega naroda prinosi Bogu; vjernici, pak, snagom svojega kraljevskog svećeništva, sudjeluju u prinošenju euharistije te ga vrše u primanju sakramenata, u molitvi i

zahvaljivanju, svjedočanstvom svetog života, samozatajom i djelotvornom ljubavlju."[8]

Svojstveno i specifično svećenicima jest služiti vjernicima, omogućujući im i olakšavajući im vršenje općeg svećeništva primljenog na Krštenju. Odatle potreba da oni koji su Kristovi službenici odgovore svim svojim snagama neizmjernom daru koji su primili.

Svećenički rad neodvojiv je od poziva na svetost i apostolat koji duboko prožimaju život vjernika laika i ne ostaju samo na pukim riječima. Svećenik je taj koji naviješta Riječ Božju svetim autoritetom. Samo svećenik može udijeliti Božje oprostjenje u sakramentu Pokore i voditi duše poput dobrog pastira putovima koji vode do vječnoga života. Samo svećenik prima snagu da može posvetiti Tijelo i Krv Kristovu na svetoj Misi, zauzimajući

Kristovo mjesto, kako bi svi vjernici mogli ostvariti osoban i izravan kontakt s Pashalnim Otajstvom i primili Svetu Pričest, neophodnu hranu duša na nadnaravnom putu.

To su dobri razlozi zašto bismo se trebali moliti za svetost svećenika. Postoji poslovice koja kaže da svećenici imaju narod kakav i zaslužuju, a vjernici također imaju svećenike kakve zaslužuju. Stoga moramo uzdići molitvu svakoga dana, u pravom zajedništvu svetih, za svećenike i narod. Trebamo usrdno moliti našeg Gospodina, svakodnevnom borbom kako bi bili sveti, za ono što mole Boga vjernici u Latinskoj Americi: „*Bože, daj nam svete svećenike.*“ Ta molitva je uvijek aktualna, jer je očito da svi profitiramo od toga da zaklinjemo nebo za svetost svećenika. Ta svakodnevna odgovornost pogađa svakoga od nas. Molimo li se za to

svakoga dana? Molimo li se da se i drugi ujedine s nama u toj molitvi?

Koliko li je ljubavi sveti Josemaría stavljao u svoju službu! Kako bi potaknuo one koji su ga slušali, njegove riječi su uvijek bile jake, ispunjene hitnošću, uvijek potaknute njegovom vjerom u općinstvo svetih. **„Ne poznajem loše svećenike“,** običavao je reći, **„znam da postoje neki koji su slabi, lijeni, možda kukavice. No loši, nikako!“**[9] I drugom prilikom: **„Nije li to možda jer im dovoljno ne pomažeš? Moliš li se za svećenike? Činiš li ono što su činili dobri Noini sinovi? Imaj malo suosjećanja, ljubavi. Ne prigovaraj. Ispričaj, oprosti, moli.,“**[10]

Moje kćeri i sinovi, uzdignimo svoje molitve k nebu – ispunjeni povjerenjem i optimizmom – za Crkvu, za svetost svećenika i Božjeg naroda. Molimo se da u svim

narodima poraste broj osoba koje traže Krista, koje se približavaju Kristu, koje ljube Krista. Ova izjava našeg Gospodina je uvijek aktualna: „Žetve je mnogo, a radnika malo.

Molite dakle gospodara žetve da pošalje radnike u žetvu svoju.“[11]

Naš Otac je to neprekidno naglašavao. U razmatranju koje je vodio 1964. godine rekao je: „(...) ***djeco moja, kada mislimo na glad za istinom koja je u svijetu; na plemenitost tolikih srdaca kojima nedostaje svijetlo; na moju slabost, i vašu i tolikih mnogih koji imaju razlog biti osvijetljeni Kristovom svijetlošću; kada osjetimo potrebu sijati Kristovu Radosnu vijest, kako bi moglo doći do žetve života, bogate žetve, sjetimo se (to je nešto što smo često razmatrali) Krista koji gladan hoda putovima Palestine...***

'U ono vrijeme prolazio je Isus subotom kroz usjeve. Učenici su njegovi ogladnjeli te počeli trgati

klasje i jesti' (Mt 12,1). I oni su, poput nas sada, razmišljali o potrebi širenja Radosne vijesti, dok su hodali kroz žitna polja trljajući bogate klasove žita u svojim rukama i gladno ih jedući. 'Messis quidem multa.' Žetva, mnoštvo muškaraca i žena koji su tada živjeli i koji će kasnije doći je bila velika. 'Messis quidem multa, operarii autem pauci' (Mt 9,37). Žetve je mnogo, a radnika malo. Nije li to ono što vam neprekidno govorim, na tisuće različitih načina? ... Moramo ići našem Gospodinu: 'rogate ergo Dominum messis ut mittat operarios in messem suam'(Mt 9,38) - molite Gospodina žetve da pošalje radnike u žetvu svoju.“[12]

Moje kćeri i sinovi, „*Caritas Christi urget nos - Ljubav nas Kristova obuzima.*“[13] Kao i u svetom Josemaríji ta fraza svetoga Pavla treba tinjati u našim srcima.

Svemogući Bog, Djelitelj svih milosti, istinski ljubi svakoga od nas.

Odgovorimo toj velikoj milosti ljubavlju koja raste dan za danom uvjereni da je Božji poziv uvijek nov, najbolji koji smo mogli primiti!

Trebamo odgovoriti iskreno i konstantno, gladni ostvariti u našem životu Svetopisamske riječi: „*Ecce ego, qui vocasti me! - Evo me! Ti si me zvao!*“.[14] To što smo kršćani, što smo djeca Božja i poznajemo ove milosti i istine, zahtijeva od nas da budemo velikodušni, bez postavljanja granica. Trebamo sve ohrabrivati da iskuse ono što je napisao naš Otac u Putu : „***(...) podite s nama tragovima Ljubavi.***“[15]

S druge strane, Bog treba mnogo svetih svećenika kako bi bilo puno očeva i majki obitelji, mladih ljudi i onih koji su stariji, ljudi na svim putovima života, koji ozbiljno shvaćaju poziv na svetost i apostolat koji su primili na Krštenju. Kao što je

Papa rekao: „*'Molite dakle
gospodara žetve da pošalje
radnike u žetvu svoju'* također
znači da ne možemo jednostavno
proizvesti pozive; oni trebaju doći
od Boga. To nije poput drugih
zanimanja, ne možemo samo
jednostavno regrutirati ljude
koristeći se pravom propagandom
ili ispravnom strategijom. Poziv
koji dolazi iz Božjeg srca treba
uvijek naći svoj put do srca ljudi. I
upravo stoga da bi mogao doći do
srca, potrebna je naša suradnja.
Moliti to Gospodara žetve znači
prije svega moliti na tu nakanu,
dotaknuti njegovo Srce govoreći
mu: 'Molim te učini ovo! Probudi
ljude! Ražari u njima entuzijazam i
radost prema Evanđelju! Učini da
razumiju da je to blago veće od
bilo kojeg drugog, i tko god ga je
otkrio, treba ga prenijeti!'“ [16]

Toliko sam puta vidio našeg Oca
ispunjenog žarom prema dušama.

Sve što je činio činilo mu se premalo, i nastojao je činiti više, kako nikako ne bi umanjio slavu Božju i služenje dušama. Ponašamo li se i mi tako? Ljubimo li Boga svakoga dana novom ljubavlju? Učimo li druge svojim ponašanjem da ljube Boga?

Tijekom ovog mjeseca ići ću u Njemačku, Puerto Rico i Meksiko. Pratite me u mojoj molitvi pred našom Gospom od Guadalupe, jako sjedinjeni s mojim nakanama, kao što smo i svi činili kada je naš Utemeljitelj otputovao u Meksiko 1970. godine.

Nadolazećeg 7. prisjetit ćemo se Don Alvarova „*Evo me!*“ koji je izgovarao svakoga dana. Utječimo se njegovu zagovoru kako bi nam zadobio nesusamljivu vjernost.

Sa svom ljubavlju blagoslivlja vas
vaš Otac

† Javier

Pamplona, 1. srpnja 2009.

[1] Benedikt XVI, *Propovijed uoči proglašenja Svećeničke godine*, 19.VI. 2009.

[2] usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 1589.

[3] Benedikt XVI, *Propovijed uoči proglašenja Svećeničke godine*, 19.VI. 2009.

[4] Sv. Josemaría, *Pismo 8. VIII. 1956.*, br. 17.

[5] Molitva svetom Josemaríi.

[6] Sv. Josemaría, zabilježeno na druženju, 26. VI., 1975.

[7] Sv. Josemaría, zabilježeno na druženju, 21. V. 1970.

[8] II. Vatikanski Koncil, dogmatska konstitucija o Crkvi *Lumen Gentium*, br. 10.

[9] Sv. Josemaría, zabilježeno na druženju, 19. XI. 1972.

[10] Sv. Josemaría, zabilježeno na druženju, 29. X. 1972.

[11] *Mt* 9, 37-38.

[12] Sv. Josemaría, zabilježeno na razmatranju, 26. III. 1964.

[13] *2 Kor* 5,14

[14] *1 Sam* 3,6.

[15] Sv. Josemaría, *Put*, 790.

[16] Benedikt XVI, Diskurs u Freisingu, 14. X. 2006.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-srpanj-2009/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-srpanj-2009/) (8.08.2025.)